

pen atter faar sin Valgret. Naar dette er Tilfældet, tror jeg, at det i og for sig er det principrigtige, at man, som her, siger, at den, der i 5 Aar har holdt sig fri for Fattighjælp, skal have Adkomst til Alderdomsunderstøttelse. Disse Betragtninger have, som sagt, allerede tidligere gjort sig gældende hos mig, og jeg har ogsaa forstaaet Landstingets Stilling til Sagen tidligere saaledes, at man kun ønskede at oppebie, om der fra der den paagældende Kommissions Side kom nogen Udtalelse, som kunde være imod det her foreliggende Forslag. Jeg kan derfor godt forstaa, at den ærede første Taler med Rette i Dag har sagt, at nu er der ingen Grund for Landstinget til længere at oppebie Udtalelser fra denne Kommission. Det ser saaledes ud til, at vi alle ville kunne samles i Tilslutning til dette Lovforslag.

Jeg antager, at den højtærede Minister vil udtale sig om de Bemærkninger, som den ærede første Taler havde at gøre til Redaktionen af Lovforslaget. Jeg tror for øvrigt ikke, at det er nødvendigt at give det nogen anden Affattelse end den foreliggende.

Jeg anbefaler altsaa for mit Vedkommende Tinget at slutte sig til Lovforslaget.

Jeg kan ikke tilbageholde endnu en Bemærkning, skønt den ikke vedrører Sagens Realitet, og skønt jeg tror, at ærede Jurister ikke ganske ville synes om den. Min Bemærkning gælder Lovforslagets § 2. Det er blevet saa almindeligt nu om Stunder, saa snart man forandrer blot en Linie i en ældre Lov, at tilføje, at nu skal denne ældre Lov med de foretagne Ændringer trykkes op igen og udgives under en ny Dato. Det holde Jurister af nu for Tiden, medens vor Opgave tidligere var at sige: Nej, vi lade den bestaaende store Lov blive, som den er, og føje til den en ny Lov, altsaa af den og den senere Dato, hvorved den og den Bestemmelse i den ældre Lov forandres, idet man saa ventede, til der en Gang kom et Tidspunkt, hvor Loven i større Grad skulde omredigeres, med at udgive en ny Lov. Jeg tror, at dette er rigtigere, end hvad der nu som oftest finder Sted; thi det er et underligt Apparat at sætte i Bevægelse, at Ministeren skal lade hele Loven trykke om, udgive den under sit Navn og med ny Dato, blot fordi denne enkelte Linie skal ændres. Derved forsvinder Lovens oprindelige Dato og Karakter osv. Langt nemmere er det, at alle, der have med Loven at gøre, faa at vide, at nu gives der i 1908 et Tillæg, der for-

andrer Loven. Jeg tror derfor, at § 2 er uheldig, og jeg har ikke kunnet lade være at gøre opmærksom paa dette uheldige Forhold, som atter og atter kommer igen, saa længe moderne Juristeri skal være med til at affatte den Slags Bestemmelser.

C. C. Andersen: Om det foreliggende Lovforslag, som er indbragt i Folketinget af mine Partifæller, har jeg flere Gange tidligere haft Lejlighed til at udtale mig, og jeg skal derfor ikke komme nærmere ind paa det, men kun tillade mig paa det varmeste at anbefale Lovforslaget til det høje Tings Velvillie.

Samtidig ønsker jeg at bringe det ærede 2det Medlem for 8de Kreds (Johnsen) min Tak, fordi han i Dag har stillet sig saa velvilligt overfor denne Sag, at vi nu tør nære bestemt Haab om, at det maa lykkes at gennemføre Lovforslaget endnu i denne Samling.

Sonne: Ogsaa jeg ønsker at ledsage det foreliggende Lovforslag med et Par anbefalende Bemærkninger. De faldne Udtalelser tyde jo paa, at der nu er lyse Udsigter til, at dette Lovforslag, som vi nu for 3die Gang beskæftige os med, skal kunne naa at vinde Lovskraft. Det glæder mig. Jeg tror i det hele, at vi gøre vel i at vedtage Lovforslaget, ikke blot af Hensyn til de trængende, men ogsaa for Samfundets Skyld. Gennem vor sociale Lovgivning opstille vi jo et vist Krav om Selvhjælp som Vilkaar for den enkeltes Adgang til den Hjælp udenfor Fattigvæsenet, som Samfundet holder til Rede for den værdige trængende. Jeg tror, at det er rigtigt, at dette Krav om Selvhjælp ikke stilles saa højt op, at Modløshed og Selvpogivelse bemægtige sig Sindene. Jeg tror tværtimod, at det er rigtigt, at Adgangen til Samfundets Hjælp bliver en saadan, at de paagældende derigennem opmuntres og styrkes til ikke at give tabt i Bestræbelserne for at holde sig fri af det offentlige Fattigvæsens Skær.

Det konkrete Spørgsmaal, der forelægges os gennem det foreliggende Forslag, er jo dette, om ikke den fattige, der gennem et Tidsrum af 5 Aar holder sig fri for Fattigvæsenet, derigennem bør have vundet Adgang til Alderdomsunderstøttelseslovens Goder. Jeg tror, at vi ville handle rigtigt i ved Afgørelsen af dette Spørgsmaal at holde os for Øje, at for hver den, der kæmper for Udkommet, tør 5 trange Aar være ensbetydende med 5 lange Aar, og jeg føler mig overbevist om, at